

Ingrid Hofstad

Engelske lånord i norsk

Bacheloroppgave i Nordisk språk og litteratur

Veileder: Jardar Eggesbø Abrahamsen

Mai 2019

Innholdsfortegnelse

1.0 Innledning	1
1.1 Avgrensning.....	2
2.0 Teori og metode	3
2.1 Teoretisk del.....	3
2.2 Metode.....	3
2.3 Generelt om lånnord	4
2.4 Morfologi i eldre og yngre lånnord fra engelsk.....	5
2.5 Fra 1950 - 2013: headhunte, surfe eller weekends?.....	5
3.0 Funn	5
3.1 'headhunte'.....	6
3.2 'surfe/sørfe'	8
3.3 'weekend'.....	10
4.0 Diskusjon.....	13
4.1 Drøfting av resultatene	13
4.2 Kritikk av undersøkelsen.....	13
5.0 Konklusjon	14
Litteratur.....	15

1.0 Innledning

Ganske nylig landet Språkrådets ”Språknytt” i postkassen min med overskriften ”Norsk holder basically på å dø ut” trykket over hele forsiden. Det er ikke tvil om at språkkontakt og -påvirkning, og spesielt fra engelsk, er noe som engasjerer og skaper diskusjon. Vi hører stadig om det i media, og som en slags oppsummering av mine egne observasjoner først som sist her; meningene om dette er svært forskjellige. Mange frykter det engelske språket, i den grad at de frykter at det norske språket kommer til å forsvinne (Nordal, 2019). Å snakke om språkdød kan i første omgang bli litt vel dramatisk, kanskje nettopp fordi å inkorporere nye ord inn i språket ikke nødvendigvis fører til språkdød. Jeg hadde vært noe mer bekymret hvis vi hadde tatt andre

språks bøyingsstrukturer og mer komplekse mønster, eller at hele institusjoners språk hadde blitt fullt og helt erstattet, for eksempel innenfor *akademia* (jf. domenetap¹).

Det er ikke til å legge skjul på at det er mange faktorer som er med å påvirke språkkontakt- og utvikling. Det kan være sosiologiske, psykologiske, politiske og/eller kulturelle. Faktorene er mange nettopp fordi språk er kommunikasjon mellom mennesker og det involverer dermed alt vi bedriver. Gjennom ulike kanaler har engelsk blitt et *lingua franca*, et felles språk som benyttes når ulike språk møtes. I en mer globalisert verden har det å kunne kommunisere, og gjerne gjennom et felles språk, blitt mye mer aktuelt (Mæhlum, 2007). Slik reiser det seg flere spørsmål om engelske ord i det norske språket. Har norsk holdt på å dø ut, *basically* ganske lenge?

1.1 Avgrensning

Jeg vil i denne oppgaven se på språkkontakt i form av direkte lånord fra engelsk. Jeg har valgt meg ut noen engelske ord som jeg har observert blitt brukt i norsk talemål. Jeg ønsker å se på flertallsendingene i et par engelske verb og forsøke finne ut om uttrykkelse av tempus på engelsk eller norsk forekommer hyppigst; altså hvordan verbet skrives for å uttrykke tempus. Jeg ønsker også å se på substantivformene av et ord, nærmere bestemt hvordan numerus- entall og flertall- uttrykkes. Følger de norsk eller engelsk bøyning, eller er det ”hipp som happ”? Jeg har valgt å kun ta for meg det morfologiske aspektet ved disse lånordene, selv om det er andre faktorer som vil ha kunnet påvirke formen; for eksempel det fonologiske. Dette med hensyn til oppgavens omfang og at jeg bruker et korpus som består av avisartikler, altså skriftlig materiale som ikke er transkribert på noen måte eller vil gi noen pekepinn på uttale. Jeg har altså valgt å nærme meg språket som *system*, selv om det implisitt vil være en undersøkelse av språket i bruk i skriftlige medier, som blant annet kan være påvirket av sosiolingvistiske faktorer. Ordene jeg har valgt ut, er ord jeg har observert blitt brukt i dagligtalen hos både yngre og eldre i en språkgruppe, og videre har jeg funnet dem på Språkrådets liste over engelske ord som har fått norske avløserord (På godt norsk – avløserord, 2019). Jeg kommer til å se mer på *headhunte*, *surfe* og *weekend*.

¹ domenetap for et språk vil si at språket ikke lenger anses som brukbart innenfor et språkbruksområde, for eksempel *akademia* (Mæhlum, 2007).

2.0 Teori og metode

2.1 Teoretisk del

Termene og teorien jeg støtter meg på har jeg funnet i Lyle Campbells *Historical Linguistics – An Introduction* (2013) som gir en god oversikt over blant annet hva lånord er og hva som skjer med formene til det lånte i et språk. Jeg bruker denne bokas forståelse av hvordan en låneprosess fungerer. Videre har jeg valgt å bruke noen deler fra Ann Helen Leas masteroppgave *Lånord i norsk* (2009) for å få et mer spesifikt norsk perspektiv. Lea brukte NoTa-korpuset (Norsk talspråkskorpus) i sin oppgave. Konklusjonen til Lea når det gjelder integrering av direkte lånord er at det har veldig mye å si hvor fortrolig språkbrukeren er med engelsk og hvor lenge lånordet har vært i språket (63). Dette kan være greit å ha i bakhodet når vi skal se nærmere på noen lånord.

For å finne utbredelsen og hyppighet i bruken av ordene jeg har valgt meg ut, har jeg brukt Nasjonalbibliotekets søkemotor, N-gram^{BETA.2} som har gitt meg muligheten til å finne og sammenligne ordfrekvenser, dvs. hvor ofte ord forekommer i et historisk perspektiv.

2.2 Metode

N-gram^{BETA} består av 34. milliarder ord til sammen hvor 23 milliarder ord er fra/i aviser (Nasjonalbiblioteket). Jeg har valgt å fokusere på den komponenten som består av avistekster fordi jeg antar at dette er en sjanger som er mer fleksibel og muntlig i formen enn sakprosa. Jeg ser for meg at avisene er mer frampå når det gjelder å ta inn nye ord. På den andre siden kan avisene ha interne bestemmelser for språkbruk, men dette kan både ses som begrensning og mulighet.

Det kan være utfordringer og begrensninger ved å se på historisk lingvistik i form av et korpus, da det kan være en mulighet for at man tar korpusets data for å være slik språket selv er (Whitt, 2018: 3). Det kan også være en utfordring at dataet ikke er like rikt og utfyllende for alle språkets stadier (ibid.). Med andre ord er det utfordrende å skulle bruke og se på korpusmaterialet jeg bruker i oppgaven som fullstendig representativt for epokene det gjelder.

² https://www.nb.no/sp_tjenester/beta/ngram_1/

I tillegg er det kjent at man gjerne skriver annerledes enn man snakker. Dette begrenser metoden noe, da dette tar for seg forekomsten av lånord i skriftlig materiale, noe som kan være svært forskjellig fra talt språk.

2.3 Generelt om lånord

Det er vanlig at et språk tar til seg ord fra et annet språk og inkorporerer dem i sitt eget vokabular. Disse ordene kalles lånord og prosessen kalles *linguistic borrowing* (Campbell, 2013: 56). Dette vil si at alt av lingvistisk karakter; lyder, fonologiske regler, grammatikalske morfemer, syntaktiske mønstre, semantiske assosiasjoner osv. ”Alt” kan lånes (ibid.). Det å kunne låne fra et språk, viser at brukerne av et språk er nokså flerspråklige, eller kjenner til andre språk i noe grad (ibid.). Grunnene til at man låner fra hverandre er flere, men behov og prestisje er to som burde nevnes som spesielt viktige (ibid.: 58). Med bakgrunn i dette kan man trekke en parallell til for eksempel hvorfor vi låner engelske ord inn i norsk. Ordet blir gjerne lånt inn i tillegg til det nye ’konseptet’ som på et vis selges med språket (ibid.). Campbell viser til at mange språk har så likt ord for *automobile* (eng.). Videre kan ordet ha utviklet seg i språket og så oppstår etter hvert noen forskjeller; spansk *automóvil*, finsk *auto*, svensk og norsk *bil* (ibid.).

Vanligvis lager man en ny modell eller versjon av ordet for å tilpasse seg de fonologiske og morfologiske strukturene som språket som låner har fra før. De lydene man ikke har i mottakerspråket vil bli erstattet av den nærmeste fonetiske erstatteren i språket som låner. Dette blir ofte kalt tilpasning (Campbell, 2013: 59). Lånord som ikke samsvarer med fonologien til språket som låner kan bli modifisert til å passe inn i det. Det kan for eksempel være en rekombinasjon av lyder for å få det til å fungere i språket. Dette kalles justering (ibid.).

Når det gjelder morfologiske endringer ved lån generelt, så er det at det foregår endringer i morfemene, altså de mindre bestanddelene et ord er bygd opp av. Dette kan dreie seg om allomorfer, konkrete lydkombinasjoner, som enten endrer form eller forsvinner i en endringsprosess (Campbell, 2013: 247-249). På norsk kan dette for eksempel skje når et substantiv endrer form fra *bok* til *bøker*, som er to allomorfer til samme morfem. Det kan også dreie seg om morfer, som er de minste betydningsbærende lydkombinasjonene i et morfem, for eksempel ”sau” > sau+en. En morf kan referere til flere morfem, og kan være av leksikalsk eller grammatisk betydning (Åfarli & Sakshaug, 2006: 203-205).

Direkte lånord er ord basert på språkmateriale til kildespråket, mens indirekte lån er oversatt til målspråket (Chrystal, 1988: 14). Det er de direkte lånordene jeg skal se på i min oppgave.

2.4 Morfologi i eldre og yngre lånord fra engelsk

Morfologi handler om hvordan ord blir dannet og satt sammen av mindre bestanddeler, såkalte morfemer. Morfologi er dermed læren om språkets bøyningsformer. Morfologi og fonologi henger sammen fordi uttalen kan endre seg mellom bøyningsformer, for eksempel *å legge* – *lagt*, som i dette tilfellet innebærer et vokalskifte (Åfarli & Sakshaug, 2006). Dette har ikke umiddelbart eller nødvendigvis en betydning for ord som blir fornorsket fra engelsk til norsk, enten i sin helhet eller i formen – men kan likevel være nyttig å vite, når vi for eksempel skal lete etter norske bøyningsformen til engelske ord.

2.5 Fra 1950 - 2013: headhunte, surfe eller weekends?

Bøyningsmønster og grammatisk endelse i ordene er spesielt interessant, og kan vise om et språk står i fare for å dø ut (jf. språkdød) eller om språket som låner ord fortsatt står sterkt. Ved å se på hvordan disse ordene blir inkorporert i språket rent morfologisk, kan det si mye om språket som låner. Noen av ordformene vil vise at det skjer en morfologisk tilpasning i substantiv (numerus: entall eller flertall) og tempusformer av engelske verb i norsk (Campbell, 2013: 59).

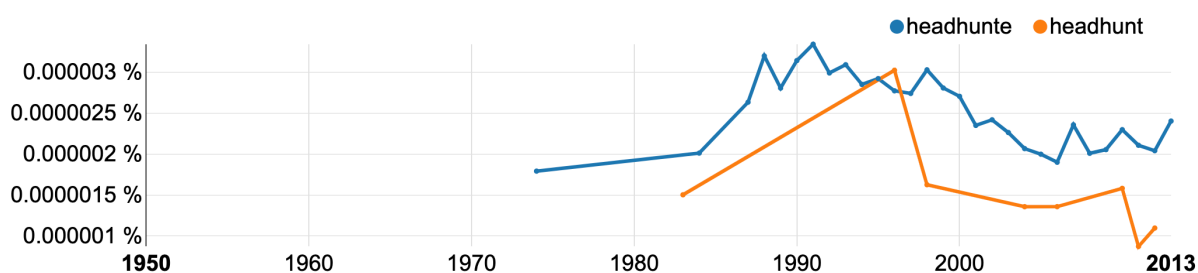
3.0 Funn

Av tabellen framgår bare bøyningsformer jeg selv antar at vil finnes på norsk og/eller engelsk i korpuset jeg har søkt i. Som man kan se, vil grafene noen år vise en enorm økning. Et tilfelle som går igjen da, er at ordet inngår i et egennavn som står på trykk i flere av landets aviser samtidig, da det gjerne er dagsaktuelt (slik det gjerne er, og skal være, i aviser). På grunn av dette må direkte antall i tabellene dermed tas med en klype salt, og de er ikke nødvendigvis der fokuset på analysen burde være. Det som er interessant, er å se i hvor mange ulike sammenhenger ordene brukes. For å finne dette må man lengre enn en graf og en tabell. Derfor er det mer relevant å se ordene som en trendlinje i diagrammene, framfor råfrekvens. Dette vil framkomme greit av grafene.

3.1 'headhunte'

Når *headhunte* (av eng: *headhunt*) først forekommer på 70- og 80-tallet blir det brukt i anførselstegn fordi det er en oversettelse, noe som kan gjøre ordet enda mer fremmed og få det til å stikke seg ut i språket. Som vi ser av figur (1) blir ordet hyppigere brukt utover 90-tallet, selv om noe av det som bidrar til høyere prosenttall grunner i at flere aviser trykker samme artikkel og dermed bidrar til at det ser ut for at ordet er mer brukt på 90-tallet enn 2000-tallet. Til forskjell fra tidligere blir nå ordet brukt uten anførselstegn. Fra 2000 blir ordet brukt uten anførselstegn samtlige ganger, kun med et par unntak. Dette kan muligens tyde på at ordet ikke regnes som en oversettelse for den som skriver. Her er også antall forskjellige artikler og sammenhenger ordet blir brukt i, flere enn på 90-tallet, men som sagt skiller ikke vedlagt tabell på dette.

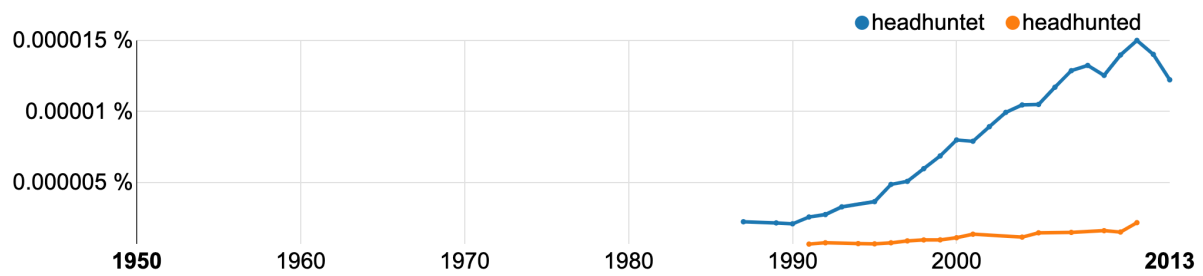
FIGUR 1 RELATIV FREKVENNS HEADHUNTE OG HEADHUNT I KORPUSET FRA 1950-2013

Kilde: Nasjonalbiblioteket

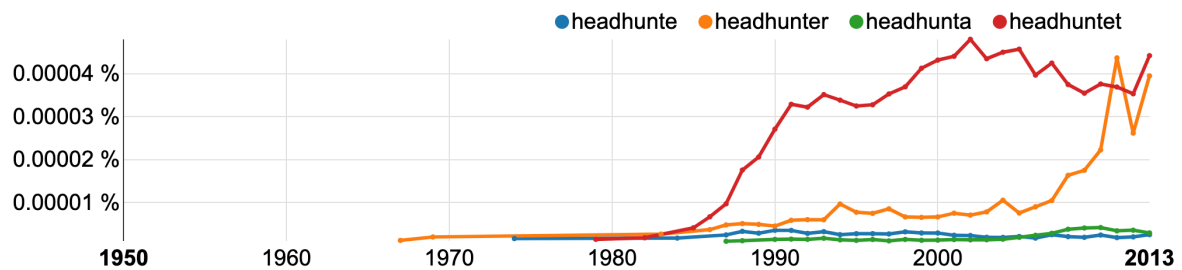
Som man kan se ut fra figur (2) tar *headhuntet* en soleklar seier foran *headhunted*. Sistnevnte er brukt mye utover 80-tallet og forekommer omtrent like ofte med bindestrek; *head-hunted* som *headhunted*. “Han ble head-hunted” (A-magasinet 1986) og “[...] ble hun på ny headhunted” (Dagbladet, 1986). Utover 90-tallet øker bruken betraktelig, men nå er den norske skrivemåten så å si ene og alene brukt framfor den engelske. “[...] som for tre år siden ble headhuntet som informasjonsleder [...]” (Fremover, 1993). Fra 2005 og til 2014 er perioden da ordet er mest brukt, og muligens går utviklingen ytterligere oppover, i takt med hvor mange ganger det rett og slett er *behov* for å bruke ordet.

FIGUR 2 RELATIV FREKVENNS HEADHUNTET OG HEADHUNTED I KORPUSET FRA 1950-2013

Kilde: Nasjonalbiblioteket

FIGUR 3 RELATIV FREKVENNS HEADHUNTE, HEADHUNTER, HEADHUNTA, HEADHUNTET I KORPUSET FRA 1950-2013

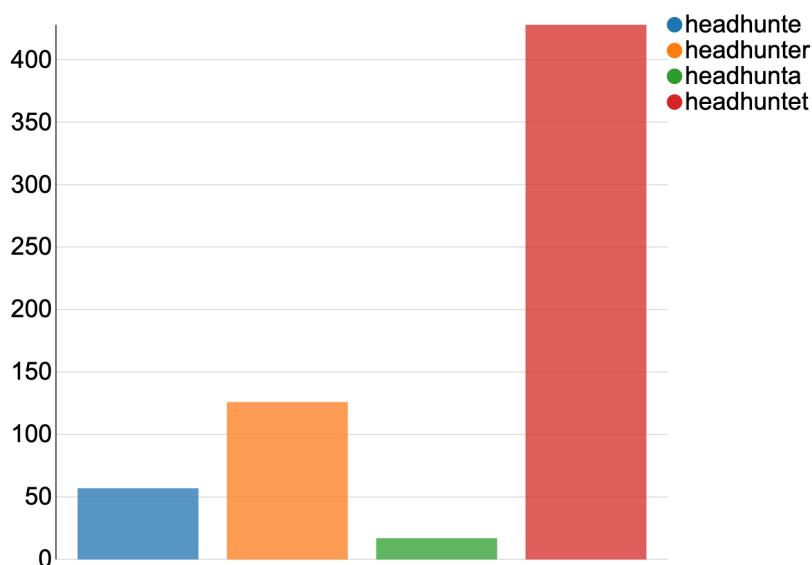
Kilde: Nasjonalbiblioteket.

TABELL 1: FOREKOMST AV HEADHUNT I KORPUSET

ord	headhunt			headhunted
forekomst				44
ord	headhunte	headhunter	headhunta	headhuntet
forekomst	57	126	17	428

Tabellen illustreres totalt antall ganger varianter og variasjoner av headhunt er registrert i korpuset fra 1950-2013. Kilde: Nasjonalbiblioteket

FIGUR 4 ABSOLUTT FOREKOMST AV VARIASJONER AV HEADHUNT 1950-2013

Figur 4 illustrerer absolutte forekomster av varianter og variasjoner av ordet headhunt totalt i perioden 1950-2013. Kilde: Nasjonalbiblioteket.

3.2 'surfe/sørfe'

TABELL 2 FOREKOMST AV VARIASJONER AV SURFE I KORPUSET

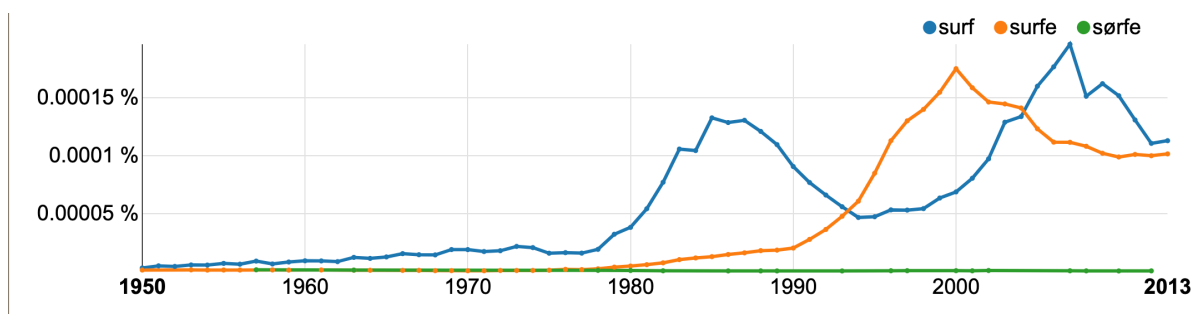
ord	surf				surfboard
forekomst	852				77
ord	surfe	sørfe	surfebrett	surfbrett	
forekomst	2707	34	568	87	

Tabellen illustrerer totalt antall ganger varianter og variasjoner av ordet surfe er registrert i korpuset i perioden 1950-2013.

Kilde: Nasjonalbiblioteket

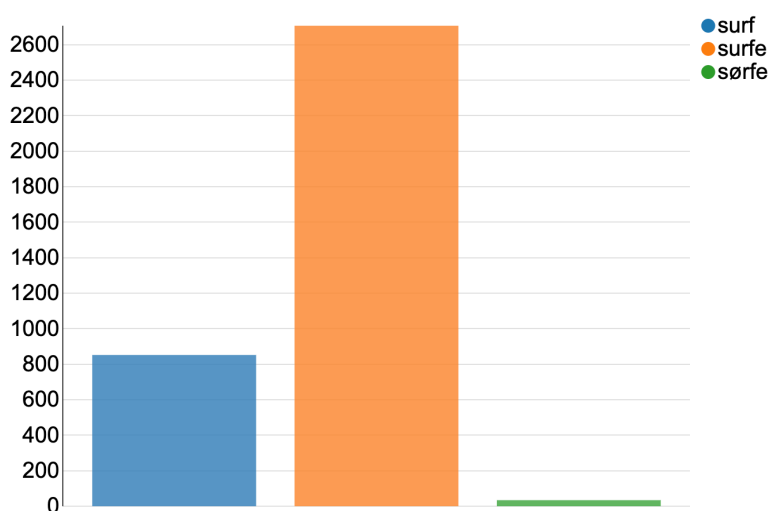
Surfe i norsk sammenheng av verbet *to surf* (i følge engelsk etymologisk ordbok: ride the crest of a wave) altså "seile en bølgetopp" (min oversettelse), blir først brukt i samme betydning på norsk fra 70-tallet. Etterhvert blir ordets betydning utvidet, og kan med tiden bety å *surfe på internett* (eng: *to surf the internet*), noe som gjør at bruken mer enn doubles. Surfe dukker altså opp som norsk stavemåte tidlig, mot enda tidligere *surf*.

FIGUR 5 RELATIV FREKVENNS SURF, SURFE, SØRFE I KORPUSET FRA 1950-2013

Kilde: Nasjonalbiblioteket

FIGUR 6 ABSOLUTT FOREKOMST AV VARIASJONER AV SURFE FRA 1950-2013

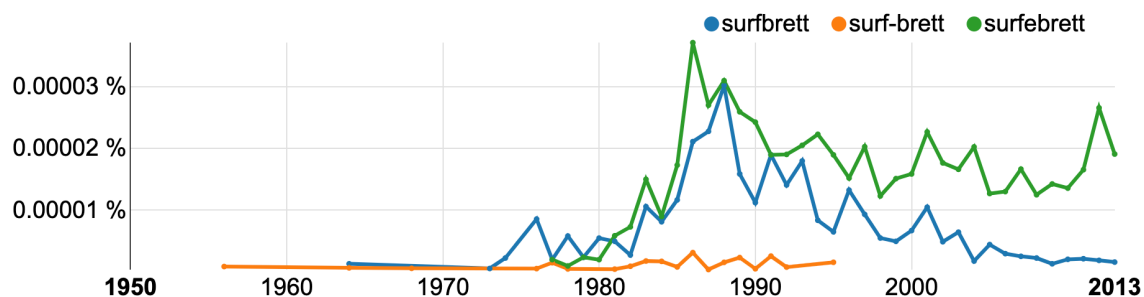
Figur 6 illustrerer absolutte forekomster av varianter og variasjoner av surf i korpuset i perioden 1950-2013.

Kilde: Nasjonalbiblioteket

Som vi ser av figur (5) dukker *surfe* først opp i 1979 i en avisartikkel (vel og merke uten å være en skrivefeil). “[...] og mye bading, før kunsten å surfe læres” (Akershus Amtstidende, 1979) og “Det er som sagt en lyst å surfe [...]” (Lofotposten, 1979). Alternativ til *surfe*, *sørfe*, brukes stort sett utover 2000-tallet. Dette gjelder både for å beskrive det å *surfe* på surfbrett, eller på internett. “Nå skal det bli mulig å sørfe på nettet (Fædrelandsvennen, 2000). Det må imidlertid se seg tapt av den engelske *u*-en som ser ut til å beholde ledelsen når ordet skal staves. (*Sørfe* er ikke godkjent som ord i følge Bokmålsordboka, men brukes som en alternativ skrivemåte for å speile hvordan vi uttaler ordet). Nettopp dette kan bekrefte tanken om at aviser gjerne har et mer uformelt språk i noen tilfeller. E-endelsen i ordet ser derimot ut til å holde seg.

En fellesnevner som også observeres er at substantivet *surf-* etterhvert blir erstattet med *surfe-* når det står i sammenheng med andre ord (se tabell (2)), som *surfbrettet*, *surfbutikken*. En rød tråd her er at ordet etterhvert fornorskes, det vil si får norsk bøyningsendelse i infinitiv, til *surfebrett* og så videre. I tillegg kan det tenkes at e-en i *surfe* fungerer som et fugeaffiks, for å knytte sammen to ord til ett. Dette skjer hovedsakelig utover 80-tallet og fram til 2013. I 1995 er siste gang *surf-brett* brukes som ord i norske aviser (jf. Nordlandsposten, Dalane Tidene, Halden Arbeiderblad m.fl.). Ergo er det rimelig å si at verbet *å surfe* som det skrives på norsk “smitter over” på substantivet. Det må nevnes at da det vi i dag kaller *surfebrett* i dag, sto på trykk i en avis første gang i 1950, ble det kalt “*surf-riding*”-*ffæl*. I lys av det kan man si at vi har fornorsket akkurat ordet og inkorporert det i noe som passer bedre overens med vår måte å si ting på. Brett (av lavtysk *bret*) er et vanlig ord på norsk for blant annet flat trefjøl (her: *ffæl*) mens *surfe* er resultat av norsk verbbøyning. Det må påpekes at dette imidlertid ikke et direkte lån, men et hybridlån; et ord satt sammen av norsk og engelsk språkstoff (Johannessen, 2001: 59). En annen litt artig sak som dukket opp var *sørfe-board* så “sent” som i 1982, så her er mulighetene mange.

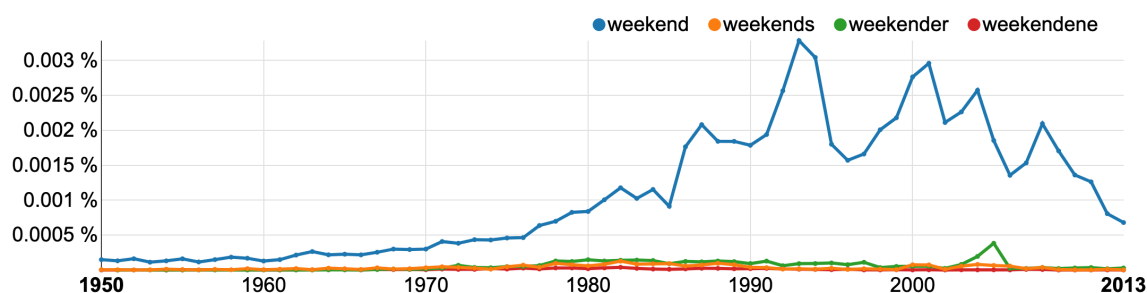
FIGUR 7 RELATIV FREKVENS SURFBRETT, SURF-BRETT, SURFEBRETT I KORPUSET FRA 1950-2013

Kilde: Nasjonalbiblioteket

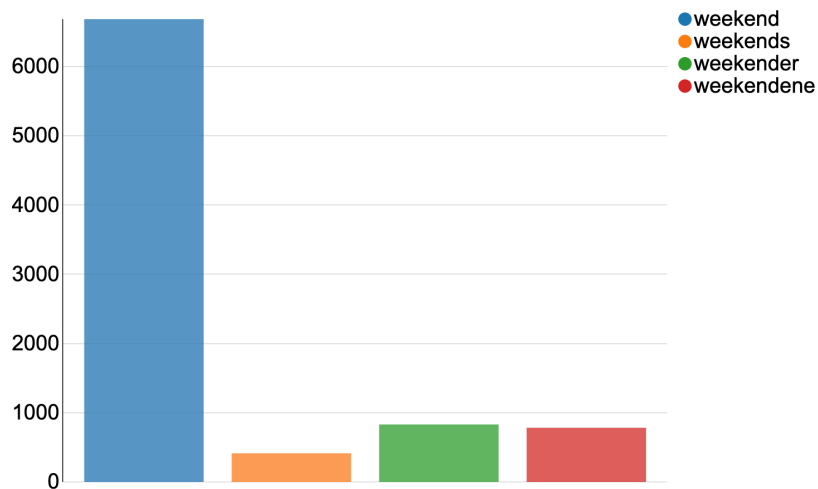
3.3 'weekend'

FIGUR 8 RELATIV FREKVENS WEEKEND, WEEKENDS, WEEKENDER, WEEKENDENE I KORPUSET FRA 1950-2013

Kilde: Nasjonalbiblioteket

FIGUR 9 ABSOLUTT FOREKOMST AV WEEKEND, WEEKENDS, WEEKENDER, WEEKENDENE I KORPUSET FRA 1950-2013

Figur 9 viser absolutt forekomst av varianter og variasjoner av ordet weekend i korpuset i perioden 1950-2013.

Kilde: Nasjonalbiblioteket

TABELL 3 FOREKOMST AV VARIASJONER AV WEEKEND I KORPUSET FRA 1950-2013

ord	weekend	weekends	
forekomst	6683	414	
ord		weekender	weekendene
forekomst		830	783

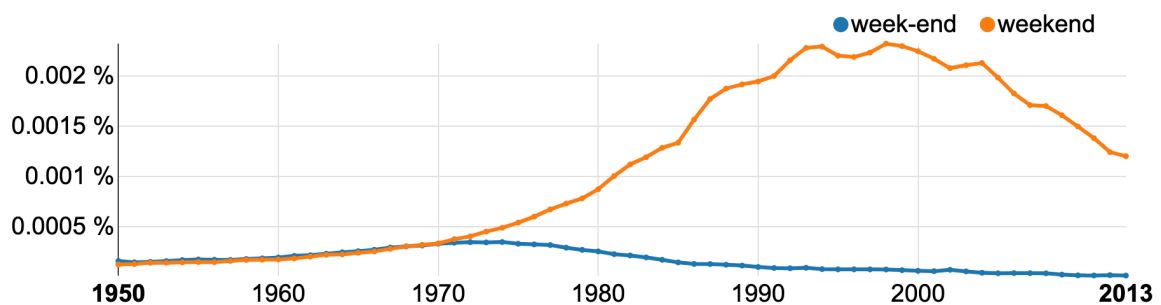
Tabellen illustrerer absolutt forekomst av variasjoner og varianter av ordet weekend i korpuset fra 1950-2013.

Kilde: Nasjonalbiblioteket

Weekend (eng: helg) eller (*week-end* som det også ofte forekommer i norske aviser fra 50-tallet) er et ord som relativt tidlig ble brukt for å beskrive helg og helgeturer blant det norske folk, og jeg vil tro noe av bakgrunnen for dette var den nye "ferieordningen" på 50- og 60-tallet. Skal vi tro avisene fra 1949 og utover var såkalte "weekend-kjøringer" ganske så populære, og der *weekend* scorer på grafen i 1950 er det i forbindelse med ordet -kjøringen og -turene, som om det å kjøre på weekend var en egen aktivitet og muligens "trend". I tillegg er generelt *weekend* å se i forbindelse med mange ord. Brønnøysunds Avis skriver for eksempel 20.januar 1950 at "[...] hun hadde en liten bil som hun pleiet å kjøre rundt på landet med i "weekend-feriene". Om dette skal vise til en "moderne" måte å si helgeturer og helgefrier på, er vanskelig å vite,

men eksempelet kan fortelle oss at avisene er tidlig ute med å ta inn nye ord i språket og sette de i nye sammenhenger. Utover 60-og 70-tallet øker bruken av ordet og brukes også som navn på ulike arrangementer, for eksempel ”Hemnes-weekend” som Rana Blad kan melde om i 1969. Ellers har vi også her mange forekomster av ordet delt opp og stavet ”week-end”, muligens for å understreke at det er `slutten på ei uke`. Det kan se ut som bruken av ordet har skutt i været mot 2000-tallet, men her er det nødvendig å påpeke at avisene også skriver mer engelsk, og at *weekend* forekommer som en tittel på TV-programmer som meldes, og lignende, og derfor ikke kan ses å bli brukt i en norsk setning/ sammenheng. Dette kan bety at ordet ikke nødvendigvis blir verken mindre eller mer brukt enn i sine mer tidlige år i det norske språket.

FIGUR 10 RELATIV FREKVENNS WEEK-END OG WEEKEND I KORPUSET FRA 1950-2013

Kilde: Nasjonalbiblioteket

Som det kommer fram av tabell (3) er *weekender* å finne dobbelt så mange ganger som den engelske skrivemåten *weekends*, til tross for at *weekends* også forekommer i artikler skrevet på engelsk. *Weekender* blir brukt mye i annonser om ledig rom på hoteller og lignende. ”[...] følgende week-end´er f.o.m [...]” (Troms Folkeblad, 1990). Her er den norske stavemåten vel og merke tydelig markert med apostrof og oppdeling av ordet. Videre dukker *weekender* opp i mange aviser utover 2000-tallet, men da som et TV-program. I lys av dette vil det være upresist å si at *weekender* blir brukt til fordel for *weekends*. Kildematerialet til grafene forteller noe annet. Også *weekendene* som flertallsform er noe brukt, og mest utover 80-tallet. ”[...]fullt hus i weekendene [...]” (Nordlandsposten, 1982). ”[...] belastning i weekendene, som følge av fyll og slagsmål [...]” (VG, 1981). Flertallsformen av *weekend* har ikke stått seg så veldig verken med norsk eller engelsk bøyning, og det kan se ut som de blir like mye brukt skriftlig. I lys av dette er det godt mulig at norske *helg* kan fungere likeså greit?

4.0 Diskusjon

4.1 Drøfting av resultatene

Før jeg startet oppgaven antok jeg at mange av ordene vi tar inn i norsk fra engelsk språk blir fornyret på en eller annen måte. Dette viste seg å stemme i de fleste tilfellene jeg har sett på og generelt er både verbene og substantivet godt integrerte i norsk morfologi. Funnene viser nemlig at norsk stavemåte og bøyingsmønster i mange tilfeller trumfer den engelske. Hva som gjør dette kan forklares på flere måter; her kan nok en del forklares ut fra nettopp prestisje og behov, men kanskje likeså gjerne vane, hvert fall når det gjelder bruken av engelske ord fra 2000-tallet. Ordet *surfe* som kan ha to betydninger er et godt eksempel på ord som brukes på grunn av behov. Språket er en viktig del av vår identitet (Mæhlum, 2007) og at mennesker bruker ord og uttrykk forskjellig, bekrefter at språket kan fortelle mye om deg som person, hvem du er og hvor du kommer fra, og på den måten henge tett sammen med din identitet. Et generelt resultat som gjelder samtlige ord, er at bruken av engelske ord har økt – enten de følger norsk eller engelsk form, noe som tyder på at vi er mer fortrolig med engelsk språk og muligens også i større grad påvirket av det. Hvorfor vi er det kan igjen begrunnes ut fra flere faktorer; her er sosiolingvistiske variabler relevante, da sosiolingvistikken ofte legger vekt på individuelle, psykologiske og sosiale mekanismer for å forklare språkbruk. Dette bekrefter det Lea (2009) kommer frem til i sin oppgave og som ble nevnt innledningsvis – vi er rett og slett mer fortrolig med engelsk i både 2013 og 2019 framfor i 1950 og dette kan det sies at avisene speiler.

4.2 Kritikk av undersøkelsen

Ut fra de tre ordene jeg har ønsket å undersøke i denne oppgaven, er det vanskelig å skulle trekke en konklusjon som kan bekrefte at enten norske eller engelske substantivformer og/eller tempusformer brukes mer enn den andre, selv om jeg til en viss grad har dristet meg til å gjøre det. Det kommer fram at det er både engelske og norske former (verb- og substantivformer) som brukes i språket. Noen ganger markeres dette mer tydelig i teksten enn andre ganger; ved hjelp av tegnsetting eller orddeling. Oftest er det inkorporert i språket i en mer muntlig form. Aviser som kilder kan vise til nettopp dette med et mer muntlig språk. Imidlertid er dette også en hypotese jeg hadde før jeg undersøkte ordene nærmere. Dette vil kunne ha preget mitt syn noe på selve avisen som kilde.

5.0 Konklusjon

For å formulere en slags konklusjon er det rimelig å si at det som innledningsvis var ”fryktet” muligens er praksis. Med bedre kjennskap til det engelske språket kan man si at bruken av engelsk øker – *men* den norske bøyningen i ordene jeg har sett på – står sterkest. I avisene og skriftlig materiale som publiseres fortløpende er det forventet et noe muntlig og lettfattelig språk, og det er rimelig å si at dette kan være en noenlunde grei kilde til et dagligdags språk. Dette kan forsvare bruken av et korpus av dette slag til bruk i en undersøkelse, nettopp fordi det kan sies å representere tidsalderen for muntlig språk så godt som det lar seg gjøre - uten å bruke et transkribert korpus. Det kan virke som nordmenn bruker en del engelske ord - men de bøyer dem i hovedsak etter norske mønstre.

Litteratur

Campbell, L. (2013) *Historical Linguistics An Introduction*. Edinburgh University Press.

Chrystal, J. A. (1988) *Engelskan i svensk dagspress*. Svenska språknemnden.

Johannessen, J. B. (2001) ”Sammensatte ord” i Norsk Lingvistisk Tidsskrift. Årgang 19, 59-91. Novus Forlag. Oslo.

Lea, A. H (2009) *Lånord i norsk talespråk*. (Masteroppgave, Universitetet i Oslo) Hentet fra <https://www.duo.uio.no/bitstream/handle/10852/26827/annhlea.pdf?sequence=1&isAllowed=y>

Mæhlum, B. (2007) *Konfrontasjoner Når språk møtes*. Novus Forlag.

Nasjonalbiblioteket. 2015. NB N-gram. URL: http://www.nb.no/sp_tjenester/beta/ngram_1

Nasjonalbiblioteket. 2015. Rådata: N-gram (NBdigital). Dato: 2015-06-02. URL: <http://www.nb.no/sprakbanken/show?serial=sbr-35&lang=nb>

Nordal, L. I (2019) Tospråklige kids – eller dårlige i både engelsk og norsk. *Språknytt 1/2019*.

Språkrådet (2019) *På godt norsk – Avløserord*. Hentet fra <https://www.sprakradet.no/sprakhjelp/Skriverad/Avloeyesarord/>.

Whitt, R. J. (Red.) (2018) *Diachronic Corpora, Genre, and Language Change*. Amsterdam/Philadelphia: John Benjamins Publishing Company.

Åfarli, T. A. & Sakshaug, L. (2006) *Grammatikk. Syntaks og morfologi med norsk i sentrum*. Oslo: Samlaget.

